

Mikko Gauriloff, Rivitalo, Sevettijärvi. Synt: 11.01.1907.

Synnyin Potklaikylässä, siellä ehdin olla pari vuotta Venäläisessä kuolussa. Opettajina olivat Klaudia Nikolajevna ja Aleksanter Konstantiwitz. Opetus kielenä oli Venäjä.

Opin kirjoittamaan ja lukemaan niin vähän, että juuri nimeni kirjoitin. Kirkko oli kouluna ja kotona asuin. Sitten tuli muutto Marnjärven kylään, ja minun koulun käynti jäi siihen. Ehti tulla ikäkin niin paljon, sillä välin kun uutta kylää rakennettiin, ja koulu pääsi alkamaan, ettei minua enään huolittu kouluun.

Itsenäisesti kun en välittänyt opiskella, niin opit jäi siihen. Riikon Matti opiskeli itse Suomen kielen, luki ja kirjoitti kieltä, kirjansa hän hankki milloin mistäkin.

Olimme työssä Kolmisjärvellä, hän oli kokkien apulaisena, siellä olleita suomalaisia hän käytti apuna, opiskellessaan.

Marnjärvelle muutettuamme, isä sai valtiolta talon asuttavakseen. Menin Marenan kanssa naimisiin, ja jouduin silloin itse rakentamaan omilla kustannuksillani talon meille, isä ei huolinut meitä taloonsa asumaan. Metsästä otin puutavaran, talosta tuli neljä kertaa neljä kokoinen.

Kolme kesää olin tutkinto hommissa, ennen naimisiin menoani Petsamo tunturissa. Poroja minulla itselläni oli vähän. Vaimoni ei jäänyt kotiin yksin, joten en sitten enään päässyt lähtemään kauemmas työhön, piti olla kotona.

Talvi aikaan kuljin Salmijärvellä, Njauhsjärvellä, tai Nellimisessä ostoksilla. Ostin kaupoista joskus myös vaatteita, sekä kankaita. Vaimoni ompeli itsekin vaatteita, ompelukoneella, teki karvakenkiä poron koivista, ja kutoi paulat, sukat ja lapaset. Lääkkeitä ei pahemmin ollut, eikä lääkäreitä ollut lähellä.

Oltiin aika terveitä, ja kun joku pahemmin sairastui, niin hän vain kuoli, muuta mahdollisuutta ei ollut.

Ensimmäinen lapsemme kuoli synnytyksessä, napanuora oli kaulan ympärillä. Kotona synnytettiin, vanhempien naisten avustuksella, sairaan hoitajia ei ollut saatavilla.

Äidin maidolla ruokittiin lapset.

Talvella asuttiin kylässä ja kesällä kesä-paikoissa.

Verkot tehtiin itse, langat ostettiin kaupoista. Veneitä minä en itse koskaan ole tehnyt, isäni kyllä teki niitä.

Sanit ja reet kyllä oli tehtävä itse, ilman niitä ei pärjännyt.

Talvi-sodan alkaessa meillä oli jo monta lasta, nuorin vasta kolme viikkoa vanha.

Evakosta Tervolasta tullessamme, tämä nuorin halvaantui. Minä

jatkuu...

jouduin armeijaan juuri silloin. Nellimistä eteenpäin Sandra auttoi vaimoani, kantamalla he veivät pojan kesäpaikkaan.

Lääkärissä sitten poikaa piti käyttää Ivalossa, Rajajoosepin kautta hän kuljetti pojan sinne.

Kahdeksan kuukautta olin armeijassa, ensin Oulussa ja lopuksi Kemijärvellä. Joulun jälkeen olin päässyt, mutta sitten alkoi jatko sota, ja kesäkuussa passitettiin sotimaan.

Vaimoni ei halunnut jäädä tämän halvaantuneen pojan kanssa enään kahdestaan. Menimme siis koko perhe Nellimiin, minun piti mennä Ivaloon, ilmoittautumaan Pennasen joukkueeseen. Otin siis pojan mukaani, vietäväksi Ivalon sairaalaan hoitoon. Häntä ei kuitenkaan haluttu ottaa siellä vastaan, mutta sitten yksi sairaanhoitajista lupasi toimittaa pojan Petsamoon hoitoon, jos veisin hänet ja pojan Ivalojoen yli. Vein heidät ja poika oli päässyt Petsamoon. Siellä hän oli sittemmin kuollut. Vuoden olin sotimassa Luton maastoissa, kunnes pääsin siviiliin, mutta sitäkin kesti vuoden, ja taas jouduin sotaan, nyt Viipurin puolelle. Minun lisäksi siellä silloin olivat myös, Gerasimofin Illeppi, Jefremofin Antto, Sverlofin Eljas.

Tuli linjalla olin neljä kuukautta, kaikki me sieltä selvisimme hengissä.

Vaimoni oli raskaana, kun lähdin sotaan. Sain häneltä sinne kirjeen, jossa hän ilmoitti, tyttären syntyneen. Anni syntyi vuonna 1944. Luulin, etten häntä näkisikään, ellen selviäisi sodasta.

Kirjeet kulki ja posti kulki, sodasta huolimatta, kirjoittelimme toisillemme muutamia lauseita, varoen, sillä kirjeet sensuroitiin.

Silloin perheeni oli Kalajoella evakossa. Kemissä olivat Suomalaiset alkaneet sotia Saksalaisia vastaan, minä en siellä ehtinyt olla, sodin Viipurissa Venäläisiä vastaan.

Siviiliin päästyäni asuin vielä vuoden Kalajoella, perheeni kanssa, ennenkuin päästivät meidät lähtemään sieltä.

Nangujärvelle palasimme evakko reissulta, Saksalaisten barakista kunnostin meille asunnon. Matsjärvellä oli kaikki omaisuutemme, ja siellä pysyi, yksi läpsistämme oli kuollut siellä kurkkumätään, sodan aikana.

Nangujärveltä sitten muutimme Rautaperäjärvelle. Kaikki piti jälleen aloittaa alusta. Kauppana oli Nykänen Sevettijärvellä, ruuan menekki oli niin kova, että jopa suola oli usein loppunut kaupasta. Norjasta haettiin margariini.

Lopussa puutavaran sahauksesta, sekä vielä leyddiä.